

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 21 august – 27 august 2016

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

Îndemnuri la o bună viațuire

Nu opri o binefacere celui ce are nevoie de ea, când poți s-o faci.

Nu zice aproapelui tău: "Du-te și vino iarăși; îți voi da mâine!" când ai de unde să dai.

Nu gândești rău împotriva aproapelui tău, când locuiești liniștit lângă tine.

Nu te certa fără pricină cu cineva, când nu ți-a făcut nici un rău.

Nu pizmui pe omul asupritor, și nu alege nici una din căile lui!

Căci Domnul urăște pe oamenii stricați, dar este prieten cu cei fără prihană.

Înț. lui Solomon 3, 27-32

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Tuduce Olga, Sarca Eugenia, David Antonio** în numele comunității Parohiei Greco Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

CĂLCÂND VALURILE DISPERĂRII

După momentul înmulțirii pâinilor Isus îi “silește” pe ucenici să intre în barcă, așa cum ne spune textul Evangheliei, și dând drumul mulțimilor se urcă pe munte pentru a se ruga. Apostolii sunt singuri în barca agitată de valuri din ce în ce mai mari. Singuri doar aparent, fiindcă Isus este lângă ei. Este lângă ei în rugăciune și este lângă ei și fizic, chiar dacă nu-l recunosc.

Deoarece barca este unul dintre simbolurile Bisericii, am putea spune că situația ucenicilor e similară cu situația creștinilor de după Înviere și deci și cu a noastră. Isus este într-o înălțimi împreună cu Tatăl și Biserica de astăzi pare să se confrunte cu valuri fără precedent. Valuri ce într-o epocă nu de mult apusă erau întruchipate de prigoana comunistă, valuri ce astăzi iau forma unei prigoane mult mai subtile, în care persecuția se face cu un zâmbet diplomatic pe buze și sub un strat consistent de machiaj “politiquement correct”. Sunt valuri cărora din punct de vedere strict uman nu le putem face față. Și de fapt nici nu suntem chemați să le facem față în mod direct, deoarece problema noastră nu sunt valurile, ci relația personală cu Isus. Dacă ne-am ocupa și preocupa doar de valuri, am fi în situația lui Petru, care chiar dacă îl are aproape pe Mântuitorul, se afundă prin frică și neîncredere. Este problema omului dintotdeauna, începând cu Adam, care se cufundă în păcat prin neascultare, deoarece își întoarce privirea de la Dumnezeu pentru a asculta glasul șarpelui. Mărturiile exorciștilor sunt unanime în a relatea același continuu, neîntrerupt refren al celui rău: “nu poți să-mi faci nimic, Dumnezeu te-a înșelat, Isus a murit degeaba, ești singur și neputincios, nu voi pleca niciodată”. Dacă atenția preoților ar fi îndreptată înspre el, disperarea i-ar cuprinde instantaneu. La fel ar fi și în cazul nostru, căci chiar dacă nu auzim fizic glasul celui rău, lumea ne transmite aceleași mesaje ale prințului ei: nimic nu are sens, vești de războaie, crize fără precedent în toate aspectele vieții noastre. Prin toate acestea un tsunami de frică și disperare se ridică amenințător tot mai mare în jurul nostru. Dacă privirea ne-ar rămâne hipnotic fixată doar asupra acestui tablou al terorii, ne-am scufunda.

Îl avem în schimb pe Mântuitorul chiar lângă noi. Și contemplând cuvintele Evangheliei îl vedem călcând valurile în picioare. El, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Femeii care calcă, zdrobind, capul șarpelui este scăparea noastră. Privind la El, asemenea lui Petru suntem și noi capabili să călcăm superbia valurilor și încercărilor acestei vieți. Avem nevoie doar de încrederea în Isus, de credință. Aici stă puterea Bisericii: avându-l în fruntea ei pe Petru, cel care a experimentat și căderea extremă și infinita iertare, și scunfundarea prin lipsă de credință și mâna îndurătoare a Mântuitorului, știe foarte bine că tăria nu stă în noi, ci în iubirea și îndurarea lui Dumnezeu.

Noi, fii și vlăstare ale Bisericii lui Cristos, să ne odihnim întotdeauna privirea pe ochii blânzi ai Mântuitorului, știind că brațele lungi ale îndurării sale ne vor ridica întotdeauna din căderile noastre chiar și atunci când din slăbiciunea noastră va răzbate doar un firav murmur: “Doamne, scapă-ne!”